

Nadměrný náklad

Ačkoli se o tom Leoš Šína při večeři nikomu z úředníků nezmínil, cestování s lůžkovadlem mělo dosud jednu zásadní nevýhodu — trojice rozložených postelí se kvůli vestavěným lůžkům zatím nevešla do žádného kupé, a pokud Šínovi nechtěli překážet ostatním pasažérům, museli si na cesty pronajímat část prostoru ve vozu pro přepravu nadměrných nákladů. Díky tomu se jim sice snížily náklady na dopravu (prodej padákových sukni příliš nevynášel a Leoš každou úsporu uvítal), o přílišném pohodlí se ale mluvit nedalo — rodina totiž častokrát necestovala sama.

Tentokrát je doprovázela trojice králíků v kleci z pletiva, tučet dámských figurín pro vídeňské módní salóny, tři šicí stroje, čtyři pytle máku, osmnáct pruských pušek, náhradní hlava lochnesky pro lunapark v Prátru, dva klavíry z Hradce Králové, které si objednala vídeňská filharmonie, vycpaný páv zaslaný do městského muzea v Salcburku, čtyři soudky makovínského piva a tři demižony s minerální vodou z Karlových Varů, které si vyžádal císařův komorník, šestnáct globusů pro gymnázium v Linci, bedna sušených švestek, jedna dělová koule, jedna sklenice zavařených třešní a několik bicyklů. Ty Šínovi využili jako provizorní věšáky a po jejich řidítkách rozvěsili nepotřebné oblečení. Ludovika také z jednoho kola nechtěně ulomila zvonek, když na něj zavěsila svou příliš těžkou kabelku.

Lenka spala celou cestu z restaurace až na nádraží a spala dokonce i tehdy, když ji rodiče převlékli do pyžama a uložili do dětského lůžkovadla. Probudil ji teprve skřípavý hlas

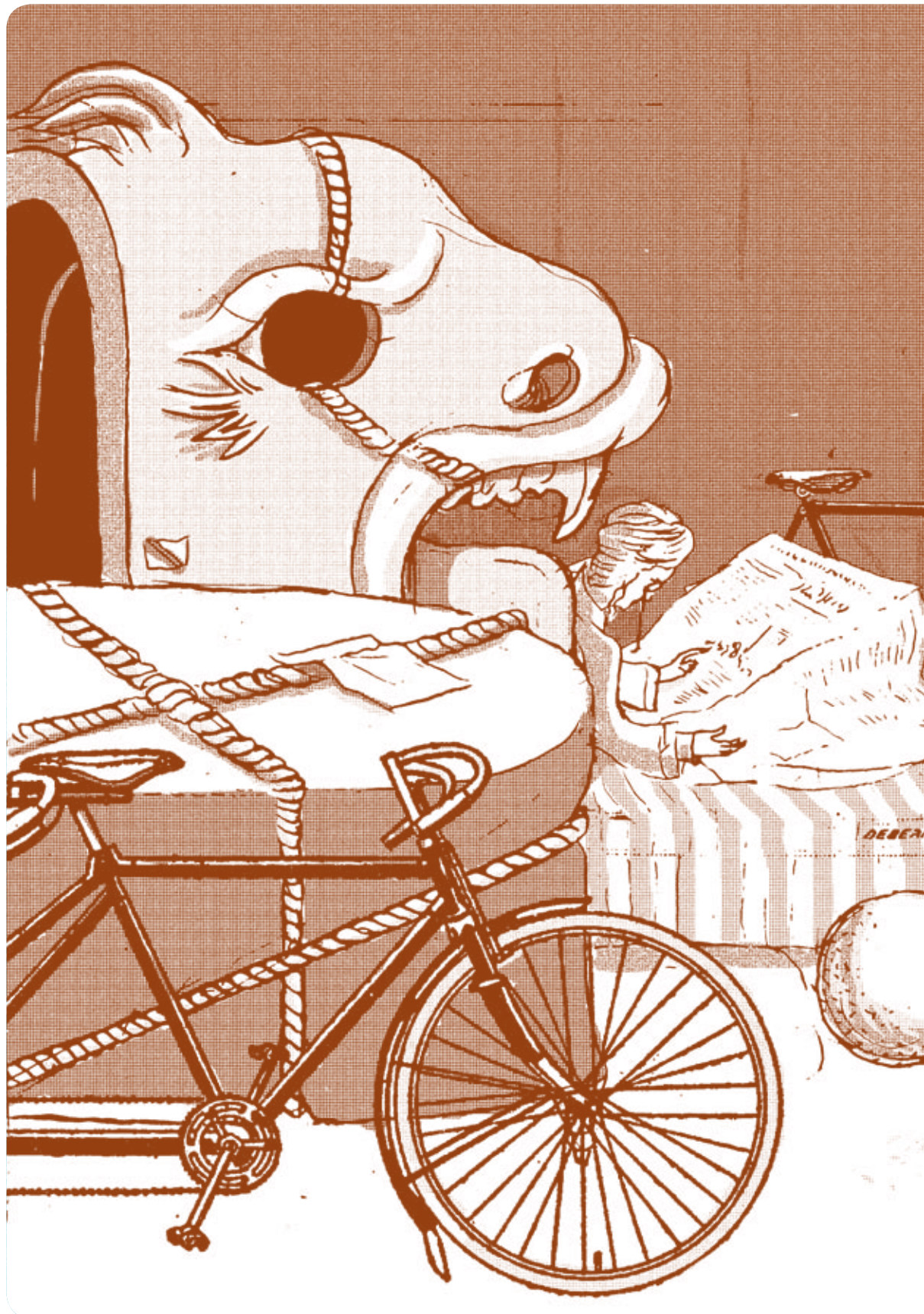
nádražního tlampače, který přál všem cestujícím dobrou noc a krásné sny.

Promnula si oči a natáhla se po hrnečku s čajem. Mamina ležela ve své věčně neustlané posteli, patou vězela v kávovém šálku a předčítala z večerníku nejen mrzutému Leošovi (dcerku táhl až k nádraží a teď si masíroval ztuhlý krk), ale i trojici králíků v drátěné přepravce, která stála v nohou její postele.

„Tak poslouchejte,“ pokračovala Ludovika a od stručného zpravodajství přikročila k hlavnímu tématu dne, „přečtu vám, jak se zdejší tisk dívá na... á vida!“ zvolala. „Tady píší o opravě nádraží, to by tě mohlo zajímat, Leošíno!“

„Tomu nevěřím,“ zamumlal s falešným zájmem. O neúspěšném obchodu se bavit nechtěl a těšil se do peřin, jenže Ludovika si manželovu pozornost nechtěla upřít. Jakožto náruživá čtenářka novin byla totiž přesvědčená o tom, že musí svému okolí sdělovat novinky ze všech koutů Evropy, což mimochodem vyvolalo i nejednu rozmíšku.

Lenčina matka byla o necelý rok starší než Leošína. Šlo sice o zanedbatelný věkový rozdíl, osoba s věcí neseznámená by však hádala rozdíl mnohem výraznější, a to i navzdory matčině jemné a stále dívčí tváři. Ludovika se totiž s oblibou oblékala do staromódního oblečení, jež tvrdošijně nosila se slovy, že teprve dvěma generacemi žen ověřené stříhy a materiály vycházejí vstříc jejím potřebám. Nadto se zajímala o dění doma i v zahraničí (vzhledem k jejich kočovnému životu to ale vlastně nebyl žádný rozdíl) více, než bylo podle názoru ostatních záhodno, a denní tisk pročetla od zpráv dne přes burzovní lístky až po horoskopy. Její svatba s Leošem proto před osmi lety vzbudila menší skandál, jehož (ne)mysl snad nejlépe vystihla otcova matka a Lenčina babička Rút, když v souvislosti s Ludovičíným oblečením zlostně poznamenala, že netušila, že si Leo přivede ženu, která se obléká tak, že by s ní mohla sama sedět ve školních škamnách, a která svým směšným lorňonem

pročítá noviny jako starý burzián — místo aby stála u plotny. Takovou poznámkou by nejspíš Ludoviku hluboce urazila, nebýt toho, že ta si tehdy s plným soustředěním rovnala paví pera na svém extravagantním klobouku.

Teď si místo s kloboukem hrála s listem večerníku. „Já vím, že ti přišlo divné, jak můžou s výměnou hodin začít tak rychle, ale oni nelhali. Tady píšou,“ zašustila novinami, „že ‚vrchní městský hodinář *monsieur* Finster má plány již dávno připravené,‘ protože se o nádražní zakázku ucházel už před řadou let, ale nakonec prohrál s nějakým Weissem, po kterém se pak slehla zem. Nicméně díky těm plánům může s realizací začít, v rekordně krátkém čase‘.“

„Aby ne, když má celou radnici omotanou kolem prstu. Sama jsi viděla, jak všichni tři poslušně vyskočili, když večer přišel.“

„To je úplně jasné. Je to zákulisní hráč. Šedá eminence.“

„Je to zloděj. Tu hodinovou ruku ukradl,“ zabrblala roze-spalá Lenka.

„Ty nespíš?“ podivil se Leoš. „Vždyť už je takových hodin... a toho zloděje si spolu zítra ještě vyřídíme, jen počkej, až budeme ve Vídni.“

„Ale tatíne, on je to fakt zloděj. Říkal mi to chudák pan Weiss, co teď musí dělat ruku místo té ukradený, když jsem byla u hodin.“

„Vidíš to,“ obrátil se Leoš na Ludoviku a Lenku až po bradu přikryl peřinou. „To je tím, jak jí neustále předčítáš o všech těch bláznivých senzacích. A holka má pak hlavu plnou podobných hloupostí.“

„O tomhle jsem ale nečetla!“

„Ne, tatíne, o tom mamina fakt nečetla! To mi říkal pan Weiss a já,“ posadila se Lenka v peřinách a vytřeštila oči, „a já mu vlastně slíbila, že mu pomůžu! Já, já musím honem za ním!“

„Ale prosím tě — lež! Kdo to kdy slyšel, že by dospělý člověk dělal hodinovou ručičku?“